

Κείμενο για τον Όμιλο της Σχολικής Εφημερίδας

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΣΧΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ του 13^{ου} ΓΕ.Λ Αθηνών

Δεκέμβριος 2023

Συντάκτες: Συκά Παρασκευή, Χριστοφιλίδης Κώνσταντίνος

«Αναγκαστικά εκτοπισμένοι, παιδιά πρόσφυγες, αναζητώντας καταφύγιο, αδιέξοδα.

Επικίνδυνο θαλάσσιο πέρασμα, εκμετάλλευση, κακοποίηση, βία, στέρηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Άσυλο, ειδικές δομές φιλοξενίας, συνθήκες υποδοχής και προστασίας, προγράμματα επανένωσης και μεταγκατάστασης»

Αυτοί είναι μερικοί από τους όρους που απομονώσαμε από την ειδική έκδοση του Πανελλήνιου Δικτύου για το Θέατρο στην Εκπαίδευση με τίτλο : **Μονόλογοι από το Αιγαίο**. Διαβάσαμε σ' αυτήν σύντομες ιστορίες ασυνόδευτων παιδιών από τη Συρία, την Παλαιστίνη, το Αφγανιστάν που ταξίδεψαν ακολουθώντας μονοπάτια προσφύγων ως το Αιγαίο αναζητώντας το πολυπόθητο άσυλο και την προστασία σε μία νέα χώρα υποδοχής. Ο πόλεμος, η βία, η στέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων, ο ενδεχόμενος θάνατος των δικών τους ανάγκασαν αυτά τα παιδιά να μετακινηθούν ασυνόδευτα προς την Ευρώπη. Στις πρώτες τέσσερις συναντήσεις της **Συντοφιάς του Βιβλίου** διαβάσαμε τις μικρές τους ιστορίες συζητώντας παράλληλα για το τι σημαίνει να νιώθω ανασφαλής, να ζητώ άσυλο, να είμαι διαφορετικός. Από τη μία η πραγματικότητα που κουβαλάνε από την άλλη τα όνειρα που σχεδιάζουν για το μέλλον, είναι έφηβοι, ζητούν ν' ανοίξουν τα πανιά τους σ' ένα καλύτερο αύριο.

Δανειζόμενοι λέξεις από τα κείμενα-παιδιών προσφύγων επιχειρήσαμε να φτιάξουμε **μικροϊστορίες**, μικρά ποιήματα σε στίχους, να γίνουν το λευκό πανί που θα τα συντροφεύει στο ταξίδι για μια καλύτερη, πιο ανθρωπίνη ζωή. Να ένα :

Το όνειρο του Γουασίφ

Βαδίζω αδιάκοπα διασχίζοντας σύνορα χωρών κι ένα έχοντας συνέχεια στο νου, να βρω έναν τόπο ν' απαγκιάσω, μια στέγη να μη με δέρνει η βροχή, ένα ποτήρι καθαρό νερό να ξεδιψάσω, ένα πιάτο ζεστό φαγητό να χορτάσω την πείνα μου. Κι αν καταφέρω να ριζώσω σ' έναν τόπο τότε θα ήθελα κι ένα χώρο να κρεμάσω πολλές εικόνες με περιστέρια. Στην πατρίδα μου, στο Πακιστάν έχουμε πολλά περιστέρια.

Κι άλλο ένα:

Το όνειρο του Χάρης

Ίσως προς στιγμήν να στερούμαι μόνιμης κατοικίας, όμως στα όνειρά μου σπίτια έχω δύο:ένα στην πατρίδα μου, το Πακιστάν, κι ένα εδώ, στην πλέον οικεία Ελλάδα.Στην Βούλα, συγκεκριμένα. Το φαντάζομαι μεταξύ βουνού και θάλασσας. Μονοκατοικία να

είναι " πολλών δωματίων, ώστε να συγκατοικώ με φίλους και δύο κατοικίδια, ένα σκύλο ολόλευκο και μία γάτα. Να έχει, μακάρι, ένα γήπεδο βόλει ολόιδιο μ' αυτό πίσω στην πατρίδα, με τον δικό μου απολεσθέντα παράδεισο, όπου έπαιζα ολημερίς με τους φίλους μου. Αχ, να μπορούσα μόνο να πετάξω μακριά, να τους ξανανταμώσω!

Κι ακόμη ένα:

Το όνειρο του Μοχάμεντ

Γεννήθηκα μα ήταν Λες και ήμουν ήδη νεκρός. Ονόμασαν το σώμα μου Μοχάμεντ. Ονόματα έδωσαν οι γονείς μου και στα τρία μικρότερα αδέρφια μου λίγο μετά τη γέννησή τους. Δεν θυμάμαι πολλά απ' τον τόπο μου. Θύμαμαι όταν το παλιό μαγαζί μας που ονομάζαμε «σπίτι» χρειαζόταν τη φροντίδα μου πως υπάκουσα στις φωνές και βοήθησα να το επιδιορθώσουμε. Έπειτα ήρθε κάποια μέρα η ώρα που αποφασίστηκε να φύγουμε από τον τόπο αυτόν που αρχικά είχαμε φυτρώσει και να ριζώσουμε σε ξένο χώμα. Κινήσαμε τ' αδέρφια μου, η μητέρα μου κι εγώ. Τον πατέρα από τότε που έγινε «η μετακίνηση» δεν τον έχω ανταμώσει. Μόνο μέσω εμβασμάτων που στέλνει και με τα λιγοστά γράμματα που μπορεί να γράψει υπάρχει για μας. Αρχισα σχολείο εδώ, σ' αυτό το χώμα. Αρχισα να ποτίζω το νέο αυτό χώμα που πατάω ώστε όχι απλά να είμαι φυτρωμένος αλλά ανθισμένος. Δεν θέλω να είμαι «ζιζάνιο» αλλά «ανθός».

Σύμφωνα με στοιχεία της [Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ](#) ο αριθμός των αναγκαστικά εκτοπισμένων από τις πατρίδες τους ξεπερνά τα 100 εκατομμύρια «νούμερο ακραίο, τραγικό και τρομακτικό».

Μονόλογοι από το Αιγαίο

Το ταξίδι και τα όνειρα ασυνόδευτων
ανήλικων προσφύγων

